మొదటి సినిమా

సంపత్ నంది

ఎక్కడో కరీమ్‌నగర్ జిల్లాలోని ఒక మారుమూల గ్రామం.. తెలిసీ తెలియని వయసులో ఒకసారి, ఎదిగిన వయసులో మరోసారి 'వీడు కూడా కథలు రాస్తాడంట్రా..సినిమాలు డైరెక్ట్ కూడా చేస్తాట్ట..' అంటూ మిత్రబృందం అవహేళనలు, నవ్విన వాళ్ళతోనే జైకొట్టించుకోవాలన్న కసి, మంచి రాంకుతో ఫార్మసీ డిగ్రీ పూర్తిచేసినా ఏకాకిగా టాలీవుడ్ లో తొలిఅడుగు, సహాయ రచయిత, రచయితగా ఎదిగినా పరిశ్రమలో సరైన గుర్తింపురాని వైనం, రెండేళ్ళపాటు కన్నడ చిత్రసీమలో అందీ అందని అవకాశాలు, భారీతారాగణంతో ఐదారు నెలల షూటింగ్ తర్వాత కూడా దాదాపు పూర్తికావొచ్చిన సినిమాకి చివర్లో అవరోధం... - చిత్రసీమ అనబడే పరమపద సోపానపఠంలో **సంపత్ ని** నిచ్చెనమెట్లూ ఊరించాయి, పాము బుసలూ భయపెట్టాయి. ఐనా - పదునుతగ్గని పట్టుదల, మొక్కవోని ఆత్మవిశ్వాసం, నిరంతరం స్వయంకృషి.. అన్నీ కలిసి మొదటి సినిమానే 32 కేంద్రాల్లో 50 రోజులు ప్రదర్శించబడిన విజయాన్ని అందించాయి. అదీ సులువుగా చేజిక్కలేదు. విడుదలవ్వగానే నెగిటివ్ టాక్.. వెబ్ సైట్లలో విమర్శల హోరు.. యువతరం వేటినీ లెక్కచెయ్యలేదు. 'ఇది మాకు నచ్చిన సినిమా' అని సంపత్‌ని వెన్నుతట్టి ప్రోత్సహించారు..అదే *'ఏమైంది ఈ వేళ'!* యువతరం చిత్రం..ఆఫ్ బీట్ మూవీ! ఆ చిత్రదర్శకుడు, యువకుడు సంపత్ నంది మొదటి సినిమా కబుర్లు ఈ నెల 'కౌముది'కి ప్రత్యేకం.

మారుమూల గ్రామం - అందమైన బాల్యం

మా స్వగ్రామం కరీమ్‌నగర్ జిల్లాలోని ఓదెల అనే వూరు. అదే మండలం కూడ. నాన్నగారు కృష్ణయ్య, అమ్మగారు ప్రమీల. నలుగురు సంతానంలో నేను పెద్దవాడిని. నా తర్వాత ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు, ఒక తమ్ముడు. మాది, మావూళ్ళో, ఉన్న కుటుంబం క్రిందనే లెక్క. నాన్న వ్యవసాయం చేస్తుండేవారు. నా చదువు తొమ్మిదో తరగతి వరకూ మా వూళ్ళోనే సాగింది. చిన్నప్పటినుంచి చదువులో మొదటి వరుసలోనే ఉండేవాడిని. ఐతే ఫ్రెండ్స్ విషయంలోనే కొంచెం తేడాగా ఉండేవాడిని! మాది ఆర్థికంగా ఉన్నతస్థాయిలో ఉన్న కుటుంబం, కావడం, తోటివారి కంటే ఎక్కువగా పోకెట్ మనీ ఉండడం..ఇందువల్లనో, మరెందుకో గానీ, వాళ్ళకంటే నేను భిన్నమైన వాడిని అనే ఒక భావం ఉండేది. అందుకనే ఫ్రెండ్స్ సర్కిల్ కూడా చాలా పరిమితంగా

ఉండేది. అది నెగెటివ్ గుణం అని అంత చిన్నవయసులో తెలీదు. బయట ఫ్రెండ్స్ ఎక్కువలేకపోవడం వల్ల ఎక్కువగా ఇంట్లోనే గడపడం, ఇంట్లో ఏది కావాల్సిన సహాయం చెయ్యడంతో ఇంట్లో అందరికి తలలో నాలుకలా ఉండేవాడిని.

చిన్నప్పుడు నాకు ఐదారు నెలల వయసుండగా అమ్మ నా పక్కన రేడియో ఆన్ చేస్తే నేను ఏడుపు మానేసే వాడినట. అప్పుడు తనపని చేసుకునేదట. అందువల్లనేమో చిన్నప్పటినుంచే నాకు పాటలు అంటే విపరీతమైన ఆసక్తి ఉండేది. అలానే ఇంటికి దగ్గరలోనే ఉన్న గ్రంథాలయంలో పుస్తకాలు చదవడం అలవాటైంది. హైస్కూలు రోజుల్లోనే బయట పుస్తకాలు బాగా చదివేవాడిని. కిరాణా కొట్టు దగ్గర సరుకులు పాక్ చెయ్యడానికి ఉపయోగించే పేపర్ ముక్కలని కూడా వదలకుండా చదివేవాడిని. అలాంటప్పుడే ఏవోవే రాసుకుంటూ ఉండేవాడిని. అవే కథలూ, పాటలూ అనుకుంటూ ఉండేవాడిని. ఏడో తరగతిలోనో, ఎనిమిదో తరగతిలోనో ఉండగా ఒకసారి ఫ్రెండ్స్ సర్కిల్‌లో సినిమా కథలు, పాటల గురించిన చర్చ వచ్చినపుడు 'ఆ మాత్రం కథలు నేనూ వ్రాయగలను..' అన్నాను. సహజంగానే హేళనగా నవ్వి ఎగతాళి చెయ్యడం మొదలుపెట్టారు. మగ ఫ్రెండ్స్ ఐతే అంతఫీలయ్యేవాడిని కాదేమో కానీ వాళ్ళలో రాధ అనే అమ్మాయి కూడా ఉంది. అమ్మాయి కూడా నా మాటలకి హేళనగా నవ్వడం.. నాకు చాలా అవమానకరంగా అనిపించింది. ఏదో ఒకటి వ్రాశాను కదా, ఆమాత్రం గుర్తించలేరా.. అన్న ఫీలింగ్ ఉండేది. అంత చిన్నవయసులోనే వాళ్ళ ముందు ఎగతాళి పాలవడం..ఎక్కడో అంతరాంతరాల్లో ఇదీ అని తెలీని ఒక విధమైన కసి పెంచింది. ఇంకా గుర్తున్న సంఘటన ఇది ఒకటి! (ఇలాంటి సంఘటన ముందు ముందు ఇంకోటి చెబుతాను)

డాక్టర్ కాబోయి..

మావూరికి దగ్గరలో ఉన్న జమ్మికుంట వెళ్ళి పదో తరగతి చదువుకున్నాను. తర్వాత ఇంటర్మీడియట్‌కి హనుమకొండకి పంపించారు. అంతవరకూ నంబర్ 1 స్టూడెంట్‌నే కాబట్టి బై.పి.సి తీసుకున్నాను. నన్ను డాక్టర్‌గా చూడాలనేది ఇంట్లోవాళ్ళ కోరిక. ఐతే హనుమకొండ విద్యార్థి జీవితం, చదువుకంటే నన్ను సినిమాలవైపు ఎక్కువ నడిపించింది. కాలేజీ ఎగ్గొట్టి రోజుకి మూడు సినిమాలు చూడ్డం సర్వసాధారణమైపోయింది. అందులో నన్ను విపరీతంగా ప్రభావితం చేసిన సినిమా శంకర్ గారి 'జెంటిల్‌మేన్'. ఆ సినిమాలోని కొన్ని సీన్లు నన్ను నిద్రపోనివ్వలేదు. ఒకచోట అర్జున్ మొహమ్మీద ముసుగువేసి, లోపల ఎలుకని వదుల్తారు. ముసుగుతీసే సరికి ఎలుక అతడి నోట్లో ఉంటుంది. చివరలో ఛీఫ్ మినిస్టర్ కాన్వాయ్‌కి అడ్డంగా వెళ్ళిన కుర్రాడి గుండె వెళ్ళి కారు బోయ్‌నెట్ మీద పడికొట్టుకుంటుంది. ఈ రెండు సీన్ల కోసమే ఈ సినిమాని దాదాపు పాతికసార్లు పైగా చూశాను. ఒక షో కి వెళ్ళడం, అవగానే బయటికి వచ్చి టీ తాగి అటూ, ఇటూ తిరిగి మళ్ళీ నెక్స్ట్ షోకి హాల్లోకి వెళ్ళడం..ఇలా జరిగింది. 'శివ', 'రోజా' సినిమాలు చూసి ఎంతో మంది ఎలా స్ఫూర్తి పొందారో 'జెంటిల్ మేన్' సినిమా చూసి ఇంటర్మీడియట్ వయసులోనే నేనలా అయ్యాను. ఎప్పటికైనా సినిమాల్లోకి వెళ్ళాలి, శంకర్ గారిలా మాస్ ఓరియెంటెడ్ సందేశాత్మక సినిమాలు తియ్యాలి అని అప్పుడే నిర్ణయించుకున్నాను.

ఇంకోపక్క ఏవో కథలంటూ తెల్లకాగితాలని నలుపుచేయడం..జోరుగా సాగింది. మరి చదువెలా ఉంటుంది..!? సహజంగానే టెంత్ వరకూ ఫస్ట్ రాంక్‌లో ఉన్నవాడిని నెమ్మది నెమ్మదిగా కిందికి జారి తొమ్మిదో రాంకుకో పదో రాంకుకో వెళ్ళిపోయాను... ఎలాగైతే ఇంటర్మీడియట్ పూర్తిచేశాను. సినిమాల మీద ఎట్రాక్షన్ ఏమాత్రం తగ్గలేదు. ఐతే ఇంట్లో వాళ్ళు, బంధువులూ అందరూ ..ఎం.బి.బి.ఎస్ లాంగ్ టెర్మ్ కోచింగ్ కి వెళ్ళమని బలవంతం చేశారు. నాకూ అనిపించింది 'సరే..వాళ్ళు చెప్పినట్లే చేద్దాం. సినిమాల్లోకి వెళ్ళడానికి చాలా టైముంది కదా, చదువయ్యాకైనా సినిమాల్లోకి వెళ్ళొచ్చు' అని సమాధాన పరచుకున్నాను.

నెల్లూరు రత్నం కోచింగ్ సెంటర్‌కి లాంగ్ టెర్మ్ కోచింగ్‌కి ప్రయాణం మొదలైంది. వెళ్ళే ముందు మనసులో నాకు నేనే ఒక శపథం చేసుకున్నాను 'ఈ కోచింగ్ అయ్యేవరకూ ఒక్క సినిమా చూడకూడదు, ఒక్క నవల చదవకూడదు.. నన్ను నేను చదువులో మళ్ళీ ప్రూవ్ చేసుకోవాలి..' అని. అనుకున్నట్లే అక్కడా వున్న ఏడెనిమిది నెలల్లోనూ ఒక్క సినిమా చూడలేదు. రోజుకి పదిహేను గంటలపాటు కష్టపడి ఎంట్రెన్స్‌కి ప్రిపేరయ్యాను. రేంక్ రావడం ఏ మాత్రం డౌట్ లేదనుకున్నాను. ఫలితాలు వచ్చాయి. నా అంచనాలు తారుమారయ్యాయి..5,420 రేంక్ వచ్చింది.! ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి ఏం జరిగిందా అని ఆలోచించుకుంటే అర్థమయింది, చదవడానికి అన్ని గంటలు కష్టపడ్డాను కానీ, మనసులో ఎక్కడో సినిమాల మీద ఆలోచనలని మాత్రం కంట్రోల్ చేసుకోలేకపోయాను. నేను చూసే అవకాశం లేకుండా ఎన్ని సినిమాలు వెళ్ళిపోతున్నాయా అనే ఆలోచనలే అంతరాంతరాల్లో తిరుగుతుండేవని అప్పుటికి తెలిసింది.

కొత్త ఊరు..కొత్త మిత్రులు..కొత్త జీవితం

ఐతే గుడ్డిలో మెల్ల అన్నట్లు కర్ణాటక కె.సెట్ లో మంచి రాంకే వచ్చింది. అక్కడ మెడిసిన్ ఐనా, డెంటల్ ఐనా సీటు వచ్చేది. ఐతే మావూళ్ళో జీపులో వచ్చి, అడక్కుండానే, డబ్బులు జేబులో వేసుకుంటున్న డ్రగ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ ఒకసారి కళ్ళముందు కదిలాడు. డాక్టర్‌ని ఐ రకరకాల పేషెంట్లని డీల్ చేసే ఓపిక ఉండదనిపించింది. మావూళ్ళో చూసిన డ్రగ్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌లాగా ఐతే హాయిగా జీపులో తిరుగుతూ బాగా డబ్బులు సంపాదించుకోవచ్చుననే ఆలోచనతో, ఫార్మసీ కోర్సుకి వెళ్ళడానికి నిర్ణయించుకున్నాను.

రాయచూర్ లోని ఊటుకూరు లక్ష్మయ్య కాలేజీలో బి.ఫార్మ్‌లో చేరాను. అక్కడ ఫార్మసీ చదివిన వాళ్ళు చాల పెద్ద పొజిషన్‌కి, ఇతరదేశాలకి కూడా వెళ్ళి మంచిపేరు తెచ్చుకున్నారు. ఆ ఫార్మసీ కాలేజీ నా జీవితాన్ని పెద్ద మలుపు తిప్పింది. అంతవరకూ మా వూరు. ఆ ఏరియాల చుట్టూనే పెరిగిన నేను, ఒక్కసారిగా దేశంలోని నలుమూలల నుంచి వచ్చిన స్టూడెంట్స్ మధ్యన చదవాల్సి రావడం ఛాలెంజ్ మాత్రమే కాక నన్ను నేను రిఫైన్ చేసుకోడానికి గొప్ప అవకాశాన్నిచ్చింది. చిన్నప్పటినుంచి తెలుగు మీడియాలోనే చదివిన వాడ్ని, నా తెలుగు యాసతో పట్టుమని పదినిమిషాలైనా కంటిన్యువస్‌గా ఎవరితోనూ మాట్లాడలేని వాడిని- రాయచూర్ లైఫ్ పూర్తిగా మార్చేసింది. ఆ మార్పు ఫ్రెషర్స్ డే నుంచే మొదలైంది. బెస్ట్ ఫ్రెషర్ అవార్డు ఉంటుందని కాలేజీలో చేరినప్పుడే తెల్సింది. ఎలాగైనా ఈ అవకాశాన్ని ఉపయోగించుకుని అందరిలో గుర్తింపు తెచ్చుకోవాలనే ఆలోచన, దాన్ని ఆచరణలో పెట్టే ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టాను.

మొదటి గుర్తింపు

రామ్‌గోపాల్ వర్మగారి సినిమాలో, కోట శ్రీనివాసరావుగారి ఒక ఎపిసోడ్ స్ఫూర్తితో 'తెలంగాణా రామాయణం' అనే చిన్న హాస్య గల్పిక వ్రాసుకుని మరికొంతమంది ఫ్రెషర్స్ తో కలిసి ప్రదర్శించాము. రచనా, దర్శకత్వం నాదే అందర్నీ బాగా ఆకట్టుకుంది. ఆ

విధంగా టాప్ టాలెంట్ చూపించిన నలుగురిని ఎంపిక చేసి, ఫైనల్‌గా అందరిముందూ స్టేజి మీదికి పిలిచి, ఒక ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పమన్నారు. బెస్ట్ ఫ్రెషర్‌ని సెలెక్ట్ చేసే చివరి అంకం అది. ప్రశ్న "ఐశ్వర్యారాయ్ (ఆమె అప్పుడే మిస్ వరల్డ్ ఐంది) మీ వద్దకి వచ్చి ప్రపోజ్ చేస్తే మీరేమంటారు?" అని. నాకదే మొదటి పబ్లిక్ స్పీకింగ్. ముందుగానే చెప్పాను. 'నాకు ఇంగ్లీషు సరిగా రాదు. అందువల్ల తెలుగులోనే మాట్లాడుతాను..' అని. అదీ అప్పటి నాపరిస్థితి! 'ఐశ్వర్యారాయ్ నాకు ప్రపోజ్ చేస్తే నేను తిరస్కరిస్తాను. ఎందుకంటే నేను కావాలనుకునే అమ్మాయి 'సంపత్ భార్య' అనిపించుకోవాలనుకుంటాను కానీ 'సంపత్' ఫలనా ఆమె భర్త అనిపించుకోవడం నాకిష్టం లేదు. ఐశ్వర్యారాయ్ లాంటి వాళ్ళతో ఉంటే ఆమె టాగ్‌తోనే నన్నూ చూస్తారు, నా కంటూ ఒక గుర్తింపు ఉండదు. అందుకే ఆ ప్రపోజల్ నేను ఒప్పుకోను..' అని సమాధానం ఇచ్చాను. అందరూ క్లాప్ కొట్టడం, ఫస్ట్ ప్రైజ్ నాకే రావడం జీవితంలో నేను చవిచూసిన మొదటి విజయం! నేనూ పదిమందిని ఆకర్షించగలను, నాలోనూ సమ్ థింగ్ ఉంది అని ఋజువుచేసిన సంఘటన అది.

ఆ విధంగా మొదటి విజయంతో నా ఫార్మసీ కాలేజీ జీవితం మొదలైంది. నన్ను కల్చరల్ సెక్రటరీని కూడా చేశారు. ఆ గుర్తింపుతో డ్రామాలు వ్రాయడం, ఇంటర్ కాలేజీ కాంపిటీషన్స్‌కి తీసుకెళ్ళి బహుమతులు గెలుచుకోవడం జరిగింది. నార్త్ ఇండియా నుంచి వచ్చిన వాళ్ళతో స్నేహం కలవడంతో ఇంగ్లీషు, హిందీ అలవాటై, క్రమేణా ఆ భాషలమీద పట్టుదొరికింది. అలానే మా వూరి స్లాంగ్‌ని పూర్తిగా మార్చేసుకుని నా సంభాషణా శైలిని రిఫైన్ చేసుకునేందుకు కూడా చక్కటి అవకాశం వచ్చింది. చదువులోనూ ముందు ఉంటున్నాను. మరో పక్క చిన్నచిన్న స్క్రిప్టు ల్లాంటివి తయారు చేసుకుంటున్నాను.

రెండోసారి అవమానం - హైదరాబాదు ప్రయాణం

రెండో సంవత్సరంలో ఉండగా మరో సంఘటన జరిగింది. కొంతమంది మిత్రులం కలిసి పిక్నిక్ కి వెళ్ళాం. ఏవో సరదా ఆటల మధ్యలో 'భవిష్యత్‌లో నువ్వేం కావాలనుకుంటున్నావు?' అనే ప్రశ్న వచ్చింది నాకు. మనసులో ఉన్నదే చెప్పాను 'సినిమా రైటర్ లేదా డైరెక్టర్ అవుతాను' అని. అందరూ పగలబడి నవ్వారు. ఆరేడేళ్ళ క్రిందట హైస్కూల్లో జరిగిన సంఘటన గుర్తొచ్చింది. అప్పుడూ సరిగ్గా ఇలానే నవ్వారు. ఇప్పుడు నవ్విన వాళ్ళలో నాకు నచ్చిన ఒక అమ్మాయి కూడా ఉంది. అది మరింత బాధాకరం! అంటే ఏమిటీ..నేను సినిమాల్లోకి వెళ్ళలేనా, అనుకున్నది సాధించలేనా, అదేనా వీళ్ళ అవహేళన..రకరకాలుగా ఆలోచించాను.

'చదువు పూర్తయే లోగానే సినిమాల్లో రైటర్‌గా ఎంటరై నవ్విన వాళ్ళందరికీ నేనేమిటో చూపించాలి' అనుకుని సరిగ్గా ఆ తరువాతి వీకెండే హైదరాబాదు వెళ్ళాను. అప్పటికే 'అల్లుడా మజాకా' లాంటి హిట్ సినిమాకి మాటలు రాసి, తన మీద వచ్చిన విమర్శలని ఘాటుగా తిప్పికొట్టిన పోసాని కృష్ణమురళి గారి ఇంటర్వ్యూలు చదివి, ఆయన మీద అభిమానం పెంచుకున్నాను. ఎప్పటికైనా ఆయన వద్దనే అసిస్టెంట్‌గా చేరాలని ఎప్పటినుంచో మనసులో ఉంది. ఏదో ట్రేడ్ గైడ్‌లో ఆయన నంబరు పట్టుకుని సరాసరి ఆయన ఇంటికి వెళ్ళిపోయాను. ఆయనతో మాట్లాడే అవకాశం వచ్చింది. ఐతే రెండు, మూడు రోజుల్లోనే నేను ఫార్మసీ చదువుతున్నానన్న విషయం ఆయనకి తెలిసింది. 'తమ్ముడూ ముందు ఆ డిగ్రీ పూర్తిచేసుకుని రా. ఈ ఫీల్డ్ ఎప్పటికీ ఉంటుంది. నీ డిగ్రీ ప్రధానం' అని నాకు లెసన్ ఇచ్చి వెనక్కి పంపించేశారు. అప్పట్లో 'అరే ఏమిట్రా ఇలా పంపించేశారు..?' అనుకున్నాను కానీ ఆయన చెప్పిన సలహాలో ఎంత మంచి ఉందో తర్వాత కానీ తెలియలేదు. అప్పటికి ఆయన వద్ద త్రివిక్రమ్ శ్రీనివాస్, ఆకుల శివ అసిస్టెంట్స్‌గా పని చేస్తున్నారు. ఆ విధంగా మొదటి ప్రయత్నం ఫలించీ, ఫలించకుండా ఆగిపోయింది. మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చేసి డిగ్రీ కంటిన్యూ చేశాను.

టాలీవుడ్‌లో తొలి అడుగులు

డిగ్రీ అయ్యే వరకూ పోసాని గారిని ప్రత్యక్షంగా కలవకపోయినా తరచూ ఫోన్ చేయడం, పండుగలకి, ఇతర అకేషన్స్‌కి గ్రీటింగ్స్ పంపించడం లాంటివి చేస్తూనే ఉన్నాను. సరిగ్గా డిగ్రీ పరీక్షలు పూర్తవడం, మరురోజే హైదరాబాదు వెళ్ళిపోవడం జరిగింది. సరాసరి పోసాని గారి దగ్గరకి వెళ్ళిపోయాను. విషయం విని, 'ప్రస్తుతానికి నా వద్ద ఖాళీ లేదు' అన్నారు. అన్ని సంవత్సరాలుగా పెంచుకున్న ఉత్సాహం ఒక్కసారి నీరుకారిపోయింది. ఏం చెయ్యాలో తెలీలేదు. మహానగరంలో ఇంకెవ్వరూ తెలీదు. అంతకు ముందు పరిచయం ఉన్న ఆకుల శివ, త్రివిక్రమ్ గార్లు ' నిరుత్సాహ పడవద్దు..ఎలాగైనా ఆయన్నే రిక్వెస్ట్ చెయ్యి. పోసాని గారి వద్ద రెండేళ్ళు పనిచేసినా చాలు, ఎడారి మధ్యలో విసిరేసినా బ్రతికెయ్యగలవు' అని సలహా ఇచ్చారు.

పట్టువదలని విక్రమార్కుడిలా మళ్ళీ, మళ్ళీ పోసానిగారి దగ్గరకి వెళ్ళాను. రెండు రోజుల తర్వాత 'మరీ అంతగా వెంటబడుతున్నావ్ కదా.. ఇదిగో ఒక సీన్ ఇస్తాను. ఎలా వ్రాస్తావో చూస్తాను..' అన్నారు. రవిరాజా పినిశెట్టి గారి సినిమా అనుకుంటాను, ప్రకాష్ రాజ్‌గారిని పోలీస్ స్టేషన్‌లో ఇంటరాగేషన్ చేసే సీన్. 'ఎప్పటికి తీసుకొస్తావ్?' అన్నారు. 'ఎప్పటికో ఏమిటిసార్..సాయంకాలానికే ఇచ్చేస్తాను' అని సాయంత్రానికల్లా సీన్ రాసి ఇచ్చేశాను. ఇచ్చి వచ్చాక రాత్రికి తెలిసింది, ఆయనకి బాగా నచ్చిందని, వెంటనే ఒప్పుకున్నారని. మర్నాడు ఆ సీన్ పిక్చరైజేషన్ కూడా జరిగింది. పోసానిగారి అసిస్టెంట్‌గా నా పొజిషన్ ఖరారు ఐంది.! అంటే ఫార్మసీ పరీక్షలు వ్రాసిన వారం తిరక్కుండానే నేను చిన్నప్పటినుంచి అనుకుంటున్న సినీ రచనా రంగంలో ప్రవేశించగలిగాను.

మా ఫ్రెండ్స్ అందరూ జి.ఆర్.యి, టోఫెల్ వ్రాసి విదేశాలకి వెళ్ళడానికి ప్రిపేరౌతున్నారు. ఫార్మసీలో నాకు డిస్టింక్షన్ కూడా వచ్చింది. నా డిస్టింక్షన్ రాంక్‌కి ఎమ్.ఫార్మసీకి ఎక్కడ అప్లై చేసినా వచ్చి ఉండేది. లేదా ఫ్రెండ్స్‌తో బాటు జి.ఆర్.యి కైనా వెళ్ళే అవకాశం ఉంది. చాలా సార్లు నాలో నేనే విశ్లేషించుకున్నాను..'ఏదో ..ఎప్పుడో ఫ్రెండ్స్ నన్ను చూసి నవ్వారని కసితో ఇలా చేస్తున్నానా? నా సహ విద్యార్థుల్లా పై చదువులకి వెళ్ళకుండా నా భవిష్యత్తుని పాడు చేసుకుంటున్నానా? ' అని. ఐతే, మరో వైపు 'లేదు..చిన్నప్పటినుంచి నాలో పెరుగుతున్న ఈ సినిమా ఆకర్షణకి ఒక రూపం ఉంది.అందుకే నాకు పుస్తకాల మీద ఆసక్తి, కాలేజీలో డ్రామాలలో బహుమతులు వచ్చాయి..లేదు..తప్పకుండా ఇక్కడ సక్సెస్ ఔతాను..' అని నన్ను సమర్థించుకుని నా సినీ ప్రయాణాన్ని కొనసాగించాను.

పోసానిగారి శిష్యరికంలో...

మూడు సంవత్సరాలు పోసానిగారి వద్ద అసిస్టెంటుగా చేశాను. మొదటి నెలలో రెండు వేల జీతం, రెండో నెలలో రెండున్నర వేలు, మూడో నెలలో మూడు వేలు..ఇలా మొదటి ఆరునెలల్లోనే నెల నెలకీ నాకు జీతం పెంచేశారు. పోలీస్ స్టేషన్ దృశ్యాలు, సామాజిక స్పృహ ఉన్న సన్నివేశాల్లోనూ నేను రాసే సంభాషణలు పోసానిగారిని బాగా ఆకట్టుకునేవి. అలాంటి అసైన్‌మెంట్స్ అన్నీ నాకే ఎక్కువగా ఇస్తుండేవారు. స్క్రిప్టు అసిస్టెంట్‌గా పనిచేయడం ఒక పార్శ్వం ఐతే, పోసానిగారు నన్ను ఆత్మీయంగా చూసుకున్న కోణం నేను జీవితాంతం మరచిపోలేను. ఆయన ఏక్లాసులో ప్రయాణిస్తే నన్నూ ఆదే క్లాసులో తీసుకెళ్ళేవారు. ఆయన ఏ హోదాలో ఎక్కడికి వెళ్ళినా నన్నూ సమాన హోదాలో అందరికీ పరిచయం చేసే వారు. ఒకసారి ఏదో సినిమా ఔట్‌డోర్ షూటింగ్‌కి తాపేశ్వరం వెళితే అక్కడాయన కాజాలు కొనుక్కుంటూ, నాకూ రెండూ కేజీలు కొని ఇంటికి తీసుకెళ్ళమని చెప్పారు. 'విజయరామరాజు', 'అయోధ్యరామయ్య' లాంటి సినిమాలకి పనిచేసినప్పుడు అదనపు పారితోషికం ఇచ్చేవారు. శ్రీమతి పోసానిగారు నన్ను సొంత తమ్ముడి కంటే ఎక్కువగా చూసుకునే వారు.. ఇలా చెప్పుకుంటూ వెళితే పోసాని గారి వద్ద గడిపిన మూడేళ్ళూ స్వర్ణయుగం నాకు. అందుకే జీవితాంతం పోసాని

గారికి ఋణపడి ఉండడమే కాదు, నా చివరిశ్వాస వరకూ పోసాని కృష్ణమురళి గారు నా గురువు గారు అని చెప్పుకోడానికి గర్వపడతాను.

ఇన్ని రోజులూ ఇంట్లో వాళ్ళకి నేను హైదరాబాదులో ఏదో ఫార్మస్యూటికల్ లాబ్‌లో పనిచేస్తున్నానని చెప్పాను. అబద్ధం ఆడుతున్నానని తెలుసుకానీ, అనుకున్నది సాధించాలంటే అది తప్పనిసరి అనిపించింది. తర్వాత, తర్వాత నా పేరు తెరమీద కనిపించినప్పుడు కూడా ఉద్యోగం చేస్తూనే ఇలా సినిమాలకి పనిచేస్తున్నానని ఇంట్లో వాళ్ళని కన్విన్స్ చెయ్యగలిగాను. (అఫ్‌కోర్స్..మొన్న సినిమా హిట్ అయ్యాక అందరూ ఇంటికి వచ్చి అభినందిస్తుంటే అమ్మా, నాన్నా నా గురించి చాలా తృప్తిగా, గర్వంగా ఫీలయ్యారనుకోండి..!)

పోసాని గారి వద్ద మూడేళ్ళు గడిచాక నేను పరిశ్రమకి వచ్చిన లక్ష్యం పదే పదే గుర్తొచ్చింది. సొంతంగా రైటర్ నైనా కావాలి, డైరెక్టర్ నైనా కావాలి. బయటికి వచ్చేసి ప్రయత్నాలు చేద్దామని నిర్ణయించుకున్నాను. పోసాని గారితో ఇదే మాట చెబితే 'ఇంకొక్క రెండేళ్ళు చెయ్యి. నేనే అవకాశం ఇప్పిస్తాను' అన్నారు. కానీ ఉడుకు రక్తం కదా.. ఇంకా రెండేళ్ళే..!? ఎందుకూ.. ఈ లోగా ఏ రామ్ గోపాలవర్మనో, కృష్ణవంశీనో ఐపోవచ్చుకదా అనిపించి, గురువుగారితో చెప్పి బయటికి వచ్చాను.

నీళ్ళలోనుంచి బయటపడిన చేపలా..!

సొంత కాళ్ళమీద నిలబడదామని ప్రయత్నాలు మొదలు పెట్టినపుడు తెల్సింది.. నేనేంటో! నన్ను అందరూ ఎలా రిసీవ్ చేసుకుంటారో..! ఎక్కడా అవకాశాలు లేవు.. అంతవరకూ సంపాదించుకున్న డబ్బులు ఖర్చయిపోతున్నాయే కానీ, ఎక్కే ఆఫీసూ, దిగే ఆఫీసూ.. ఎవ్వరూ నన్ను రైటర్‌గా రిసీవ్ చేసుకోడానికి సిద్ధంగా లేరు. ఇంట్లో అమ్మా, నాన్నలకి చెప్పకుండా పారిపోయి వచ్చి, సంతలో తప్పిపోయిన పిల్లాడిలా ఉంది నా పరిస్థితి. అంతవరకూ పోసానిగారి పొజిషన్ బట్టే నాకూ విలువ ఉండేది కానీ, ఎంత టాలెంట్ ఉన్నా, సొంతంగా ఈ చిత్రసాగరాన్ని ఈదడం అంత తేలికకాదని అర్థమైపోయింది. ఆయన వద్ద నుంచి బయటికి వచ్చేసి తొందరపడ్డానని చాలాసార్లు నాలో నేను మథనపడేవాడిని.

రచయితగా ముందడుగు

అలా గడ్డుపరిస్థితుల్ని ఎదుర్కొంటూ, తిరిగి పోసాని గారి వద్దకి వెళ్ళిపోదామనుకుంటున్న రోజుల్లోనే, పోసాని గారి వద్ద ఉండగా పరిచయమైన ఎన్.శంకర్ గారు 'ఆయుధం' అనే సినిమా తీస్తూ దానికి రచనా విభాగంలో పనిచెయ్యమని అవకాశం ఇచ్చారు. మరుధూరి రాజా గారు ప్రధాన మాటల రచయిత ఐతే 'రచనా సహకారం'గా తెరమీద నా పేరు పడింది. తర్వాత 'అంజలీ ..ఐ. లవ్ యు..'అనే చిన్న సినిమాకి పూర్తిస్థాయి సంభాషణల రచయితగా అవకాశం వచ్చింది. ఐతే ఆ సినిమా అట్టర్ ఫ్లాప్ ఐంది. కానీ 'ఆంధ్రభూమి' లాంటి పత్రికల్లో చాలా చోట్ల 'ఈ సినిమా చూస్తే సంపత్ రాసిన సంభాషణల కోసమే మళ్ళీ మళ్ళీ చూడాలి. 'చేతికి కట్టుకున్న కాశి దారం కేవలం దారం మాత్రమే కాదు, నమ్మకానికి అది ఆధారం' లాంటి సందర్భోచితమైన డైలాగ్స్ వ్రాసిన సంపత్‌కి మంచి భవిష్యత్తు ఉంది' అని వ్రాశారు.

'అయుధం' సినిమా సమయంలో నన్ను స్టోరీ సిటింగ్స్‌లో చూసిన ప్రియదర్శిని రామ్ గారు 'మనోడు' సినిమాకి రచయితగా అవకాశమిచ్చారు. ఆయన తీస్తున్న కొన్ని వాణిజ్య ప్రకటన చిత్రాలకి డైరెక్షన్ డిపార్ట్‌మెంట్లోనూ పనిచేశాను. తర్వాత ఆయన ద్వారానే

'టాస్' సినిమాకి పనిచేసే అవకాశమొచ్చింది. ఇన్ని సినిమాలు చేసినా ఏదో పెద్ద సక్సెస్ కాలేదు. నాకూ తగిన గుర్తింపు రాలేదు. ఐతే 'టాస్' సినిమా సమయంలో జరిగిన సంఘటన ఒక కొత్తమలుపుకి దారితీసింది.

ఆ సినిమాలో కన్నడ సెన్సేషన్ హీరో ఉపేంద్రకి ఒక డైలాగ్ వ్రాశాను. 'నాకు గన్ అంటే ఇష్టం ఉండదు, కానీ దాని సౌండ్ అంటే ఇష్టం. కత్తి అంటే ఇష్టం లేదు కానీ పొడవటమంటే ఇష్టం. నీకు సౌండ్ కావాలో, పోటు కావాలో నువ్వే డిసైడ్ చేసుకో..' ఇదీ ఉపేంద్ర ఇంట్రడక్షన్ డైలాగ్. దానికి బాగా ఇంప్రెస్ ఐన ఆయన 'ఎవరీ డైలాగ్ వ్రాసింది?' అని ప్రత్యేకంగా నన్ను పిలిచి మాట్లాడారు. మాటల మధ్యలో 'ఈ సినిమా మీద నీ అంచనాలేమిటి?' అని అడిగారు. 'సినిమా ఐతే యావరేజ్ ఔతుంది, కానీ హిట్ ఐతే కాదు..' అని చెప్పాను. కారణాలు కూడా వివరంగా చెప్పాను. ఆయనకి అలాంటి అభిప్రాయమే ఉండడంతో నా విశ్లేషణనచ్చింది. 'నీలో చాలా టాలెంట్ ఉంది..నీ దగ్గర కొత్త కథ ఏమైనా ఉందా?' అన్నారు. 'ఉంది. ఐతే కేవలం రైటర్‌గా మీకు చెప్పను. నేను డైరెక్షన్ చెయ్యాలని ఉంది. ఆ కోణంలో ఐతేనే మీకా కథ చెబుతాను..'అన్నాను. మర్నాడు షూటింగ్ లేదనీ, హోటల్‌కి వచ్చి కథ చెప్పమనీ ఉపేంద్ర అన్నారు.

నేను ప్రత్యేకంగా వ్రాసుకున్న 'బ్లాక్' అనే యాక్షన్ ఓరియెంటెడ్ కథ చెప్పాను. కథ మొదలు పెట్టిన పదినిమిషాల్లో ఫోన్ కాల్స్‌తో డిస్టర్బ్ ఐన ఉపేంద్ర తర్వాత రెండు గంటల పాటు ఫోన్లు పక్కన పెట్టేసి కథ విన్నారు. అంతా అయ్యాక 'సంపత్ ఎక్కడైనా సరే వ్రాసి పెట్టుకో.. నేను మళ్ళీ తెలుగులో సినిమా అంటూ చేస్తే ఇదే కథతో, నీ డైరెక్షన్‌లోనే చేస్తాను..' అన్నారు. అంతకు ముందే ఒకటి రెండు ఇలాంటి సంఘటనలు జరగడంతో 'సరేలే అందరూ ఇలానే అంటార్లే' అనుకున్నాను నేను లోలోపల.

నేను రాసిన సినిమాలు ఫెయిల్ ఐనా కానీ నాకు రైటర్‌గా అవకాశాలకి మాత్రం కొదవలేదు. ఐతే నాకే అనిపించింది'ఇంక ఎంతకాలం ఇలా చిన్న సినిమాలకి వ్రాస్తాను.. సొంత డైరెక్షన్ కోసం ప్రయత్నించాలి. స్క్రిప్టు అంటూ వ్రాసుకుంటే నా సొంతసినిమాకే వ్రాసుకోవాలి..'అనుకుని ఆ దిశగా ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టాను.

కన్నడ రంగంలో కొన్నాళ్ళు..

సరిగ్గా ఒక సంవత్సరం తర్వాత 2008లో ఉపేంద్ర గారి నుంచి ఫోన్ వచ్చింది. 'సంపత్ మనం సినిమా చేస్తున్నాం. వెంటనే బయలుదేరి బెంగుళూరు వచ్చెయ్' అన్నారాయన. 'అరే.. అదృష్టం ఇలా కూడా తలుపు తడుతుందా..!' అని ఆశ్చర్యపోతూ బెంగుళూరు వెళ్ళాను.

'మార్కెట్ సేఫ్ గా ఉండటానికి వేణు, నేను హీరోలుగా తెలుగు, కన్నడ ద్విభాషా చేద్దామంటున్నారు మన ప్రొడ్యూసర్. అందుకే నువ్వో కొత్త కథ తయారు చెయ్యాలి..' అన్నారు. మూడు, నాలుగు నెలలు కష్టపడి ఇద్దరు హీరోలకి సరిపోయేలా ఇంకో కథ వ్రాశాను. ఎవరి దురదృష్టమో కానీ ఆ సినిమా మొదలౌతుందనుకుంటున్న సమయంలోనే ఉపేంద్ర నటించిన 'బుద్ధిమంత' అనే సినిమా విడుదలై సూపర్ హిట్ ఐంది. 'సంపత్..ఈ సినిమా హిట్ ఐంది కదా.ఇప్పుడు ఇద్దరు హీరోల సినిమా అంటే నా ఫేన్స్ ఒప్పుకోరు. అందుకని సోలో హీరోగా కథ తయారు చెయ్యి' అన్నారు. ఇదో షాక్ నాకు.!

ముందు వ్రాసుకున్న 'బ్లాక్' వద్దన్నారు, ఇప్పుడు వ్రాసిన ఈ రెండోది వద్దంటున్నారు. టైమ్ అలా గడిచిపోతోంది. సరేలే ఏదైనా అవకాశం రావాలి కదా అనుకుని మళ్ళీ ఇంకోకథ వ్రాశాను. ఈ కథకి డైలాగ్స్ వ్రాసి, స్టోరీ బోర్డ్ చేసుకున్నాను. ఇంక షూటింగ్‌కి వెళ్దామనుకుంటున్న సమయంలో ఇంకో పెద్ద షాక్..! ఉపేంద్ర గారి భార్య ప్రియాంక గారు ఫీల్డ్‌కి దూరంగా ఉండి నాలుగు

సంవత్సరాలైంది. ఫేన్స్ అందరూ అడుగుతున్నారు. తనకి సరిపోయే కథ ఒకటి ఉంది. దీన్ని డైరెక్ట్ చెయ్ అని 'ఐత్ రాజ్' అనే హిందీ సినిమా చూపించారు.

అప్పటికే హైదరాబాద్ వదిలేసి సంవత్సరం దాటింది. ఫ్రెండ్స్‌కి, ఐనవాళ్ళకి దూరంగా ఉన్నాను. సరే.. నాకు సహనం నశించింది. 'రీమేక్ సినిమాతో నా డైరెక్షన్ కెరీర్ మొదలుపెట్టే ప్రసక్తే లేదు..' అని చెప్పి వెంటనే బయలుదేరి హైదరాబాదు వచ్చేశాను.

ఐతే ఇక్కడో మలుపు ఏమిటంటే - ఆ సినిమా తీద్దామనుకున్న ప్రొడ్యూసర్లు నేను హైదరాబాదు వచ్చేసరికి నాకంటే ముందుగానే అక్కడికి చేరుకుని నాకోసం వెయిట్ చేస్తున్నారు. 'ఇప్పటికే ఉపేంద్ర గారికి , ఇంకాచాలా మందికి ఎడ్వాన్స్ ఇచ్చి ఉన్నాం. ఇప్పుడు మీరు చెయ్యనంటే ఉపేంద్ర చెయ్యనంటారు.. మాకు చాలా నష్టం వస్తుంది...'అని నన్ను కన్విన్స్ చేసి, ఉపేంద్ర నాకూ ఎలానో రాజీ చేశారు. నేను కూడా ఆలోచించాను.. 'సంవత్సరం పాటు సమయం వెచ్చించాను. ఇప్పుడూ ఆవేశానికి పోతే నా అవకాశమూ పోతుంది. నిర్మాతలకీ నష్టం వస్తుంది. ఇద్దరికీ మంచిది కాదిది' అనుకుని మళ్ళీ బెంగుళూరు వెళ్ళాను.

సెలీనాజైట్‌లీ, , ప్రియాంకలు మెయిన్ కాస్టింగ్‌గా భారీ బడ్జెట్‌తో ఆ సినిమా నా దర్శకత్వంలో మొదలైంది. సినిమాపేరు 'శ్రీమతి'. హైదరాబాదులో రెండు షెడ్యూళ్ళు, బెంగుళూరులో మరో షెడ్యూల్, మాల్దీవుల్లో పాటలు చిత్రీకరించాం. మొత్తం ఐదుపాటలు పూర్తయ్యాయి. సరిగ్గా ఇంకొక్క సీన్ మిగిలిఉంది. అంటే రెండు గంటల షూటింగ్ సమయం.. అలాంటి ఫేజ్‌లో ఆ సినిమా ఆగిపోయింది. కారణాలు కొన్ని ఇక్కడ చెప్పలేను. మొత్తానికి ఫలితం ఏమిటంటే దాదాపు నా రెండు సంవత్సరాల కెరీర్ , ఏమీ ఫలితం కనిపించకుండా ఐపోయింది. ఈ సినిమా ఆగిపోయే సరికి ఉపేంద్రకి మిగతా బేనర్స్ ఉన్నాయి కాబట్టి తను వేరే ప్రోజెక్టుల్లో బిజీ ఐపోయారు. నేనే ఒంటరినై పోయాను.

మళ్ళీ ఒంటరిపోరాటం..

హైదరాబాదు వచ్చేశాను. సినిమా డైరెక్టర్ అవ్వాలంటే ఎన్ని ఎదురు దెబ్బలు తినాలో, ఎన్ని నిరాశా నిస్పృహల్ని తట్టుకోవాలో ప్రాక్టికల్‌గా తెలిసొస్తోంది. అప్పుడెప్పుడో హైస్కూల్లో ఒకసారి, ఫార్మసీ కాలేజీల్లో ఇంకోసారి ఫ్రెండ్స్ అంతా నన్ను చూసి నవ్వింది ఇందుకేనా అని ఒకసారి ఫ్లాష్ బాక్ కళ్ళ ముందు కదిలింది. అది గుర్తుకు రాగానే మా క్లాస్ మేట్స్ అంతా గుర్తొచ్చారు. వాళ్ళలో చాలా మంది విదేశాల్లో స్థిరపడ్డారు. అందరూ ప్రొఫెషనల్‌గా ఎంతో ఎదిగి సొంత ఇళ్ళు, చక్కటి సంపాదనతో స్థిరపడ్డారు. నా పరిస్థితి చూసుకుంటే - వచ్చిన అవకాశాలు వచ్చినట్లే కనిపించి కళ్ళముందే కలలమేడలు కుప్పకూలిపోయాయి. ఇంట్లో వాళ్ళకి నా గురించి ఆందోళనగా ఉంది. చక్కటి డిగ్రీ చేసి, సినిమాలంటూ బంగారంలాంటి భవిష్యత్తుని పాడుచేసుకుంటున్నాడని వాళ్ళ బాధ. వాళ్ళ వైపునుంచి చూస్తే అది సమంజసమే. ఒక్కోసారిఅనిపించేది..'బహుశా నేనేమైనా తప్పుచేస్తున్నానా? పొరబాటు పడుతున్నానా?' అని.

ఎలాగైనా సరే అనుకున్నది సాధించాలన్న పట్టుదలకి పునర్జీవాన్నిచ్చాను. అక్కడ కన్నడంలో ఉపేంద్ర తన తరువాతి సినిమా మొదలుపెట్టుకున్నారు. ఎలాగైనాసరే అక్కడ ఆయన సినిమా పూర్తయే లోగా నేను తెలుగు సినిమా చేసితీరాలి అన్న కసి లోంచి పుట్టిందే 'ఏమైంది ఈవేళ ' సినిమా కథ.

మూడు నెలలు పైగా ఆ కథమీద కూర్చుని స్టోరీ బోర్డ్‌తో సహా సిద్ధం చేసుకున్నాను. చాలా సంవత్సరాలుగా నన్ను సొంత తమ్ముడిలా చూసుకుంటూ నాకు ప్రోత్సాహాన్నిస్తున్న ప్రియదర్శిని రామ్ గారిని కలిశాను. కొత్త స్క్రిప్టు గురించి చెప్పి 'ఎప్పటినుంచో మీ అబ్బాయిని సినిమాల్లో పరిచయం చేద్దామనుకుంటున్నారు కదా..ఈ కథ వినండి..' అని చెప్పాను. ఆయన, మరో హిట్ సినిమా ప్రొడ్యూసర్‌ని పిలిపించారు. వాళ్ళిద్దరికీ కథ పూర్తిగా నెరేట్ చేశాను. కథ ఐతే నచ్చింది కానీ రెండో ప్రొడ్యూసర్ గారికి ముగింపు నచ్చలేదు. అది మారిస్తే ప్రాజెక్టు గురించి ఆలోచిస్తానన్నారు. ఆయన వద్ద ఏమీ అనలేక రామ్‌తో చెప్పాను.. 'ఇంతవరకూ చాలా కష్టాలు పడ్డాను. ఇబ్బందులు ఎదుర్కొన్నాను. ఇంతదూరం వచ్చినవాడ్ని ఇప్పుడు నాకథతో నేనే రాజీ పడలేను. ముగింపులో మదర్ సెంటిమెంట్‌తో ఆ సన్నివేశాలు లేకపోతే మొదటి హాఫ్‌లో కొంచెం మోతాదు మించి చూపించే యూత్ సీన్స్‌కి బాలెన్స్ ఉండదు. అందుచేత ఎండింగ్ మార్చడానికి ససేమిరా ఒప్పుకోను..' అని ఖచ్చితంగా చెప్పాను.

ఇలా మొదలైన 'ఏమైంది ఈ వేళ'!

నన్ను అర్థం చేసుకున్న రామ్, అంతకుముంది 'టాస్' సినిమాతో పరిచయమున్న నిర్మాత రాధామోహన్‌గారికి కథ వినిపిద్దామని చెప్పారు. ఆయన కథ విన్నవెంటనే 'నేనీ ప్రాజెక్టు చేస్తాను. ముగింపు కూడా ఏమీ మార్చాల్సిన అవసరంలేదు. ' అన్నారు. ఐతే హీరోగా కొత్త కుర్రాడు అనగానే కొంచెం వెనకాడారు. వరుణ్ సందేష్ ఐతేనే సేఫ్ ప్రాజెక్టు ఔతుంది.. అని అన్నారు. రామ్‌గారికి ఈ విషయం చెప్పగానే 'మా అబ్బాయి ఇంట్రడక్షన్ కంటే నువ్వు డైరెక్టర్‌గా ఎస్టాబ్లిష్ అవడం ముఖ్యం. నువ్వు సక్సెస్ ఫుల్ డైరెక్టర్‌వి ఐతే మా అబ్బాయిని ఇవ్వాళ కాకుంటే రేపైనా నువ్వే హీరోని చేస్తావు.. గో ఎహెడ్ విత్ యువర్ ప్లాన్స్' అన్నారు.

అప్పుడు మరో సమస్య 'వరుణ్ సందేశ్'ని సంప్రదించడం.. నాకు తెలిసిన ఒక ఫ్రెండ్ ద్వారా శ్రీకాంత్ అడ్డాలతో ఫోన్‌లో మాట్లాడి, అయన ద్వారా వరుణ్ సందేశ్‌ని కాంటాక్ట్ చేశాను. తను అప్పుడు హైదరాబాదులో లేడు. వాళ్ళ నాన్న గారికి కథ చెప్పమని అన్నాడు. ఇలా ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టిన 24 గంటల్లోనే వరుణ్ సందేశ్ వాళ్ళ నాన్నగారు విజయసారధి గారికి కథ వినిపించడానికి వెళ్ళను. పావుగంట సేపు వినగానే.'ఇది తప్పని సరిగా హిట్ ఔతుంది..' అన్నారు. రెండున్నర గంటలు కథ వినగానే 'నువ్వు ఎంత త్వరగా కావాలంటే అంత త్వరగా మొదలుపెట్టుకో సందేశ్ డేట్స్ జూన్ నుంచి ఇస్తాను.. ' అన్నారు.

నా మిత్రులు సుధాకర్, రాణా, రామకృష్ణలు కూడ ప్రాజెక్టులో భాగస్వాములయ్యారు. కథ, మాటలు, స్క్రీన్‌ప్లే, స్టోరీ బోర్డ్ అన్నీ ముందే పక్కాగా రెడీ ఐ ఉండడం వల్ల షూటింగ్ అంతా అనుకున్నట్లే స్మూత్‌గా జరిగిపోయింది. సినిమా నిర్మాణంలో ఉండగా 'సంపత్

బాగా తీస్తున్నాడు..' అని ఇండస్ట్రీలో టాక్ వచ్చింది కానీ సినిమా ఎలా ఆడుతుందనే అంశం మీద మాత్రం ఎక్కువ అంచనాలులేవు ఎవ్వరికీ. నేనూ, హీరో వరుణ్ సందేశ్, కష్ట సుఖాల్లో నన్ను వెన్నంటి ఉండే ప్రాణమిత్రుడు సుధాకర్.. మేం ముగ్గురం మాత్రం సినిమామీద బాగా నమ్మకం పెంచుకున్నాం. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ బాగా ఆడి తీరుతుందని ముందునుంచి మాకు విశ్వాసం ఉంది.

అందిన మొదటి విజయం..

సినిమా విడుదల రోజు ఉదయం ఎనిమిదింటికే విజయసారథిగారు ఫోన్ చేసి 'సంపత్.. టాక్ ఎలా వున్నా సినిమా మాత్రం హిట్ ఐతీరుతుంది.' అన్నారు. కథ విన్నప్పటినుంచి విజయసారథిగారికి సినిమామీద, మాకున్నంత నమ్మకమూ ఉంది. సినిమా విడుదలైంది. కొన్ని వెబ్ సైట్లలో నెగిటివ్‌గా వ్రాశారు. అసభ్యత హద్దులు మీరిందన్నారు. శుక్రవారం, శనివారం కూడా నెగిటివ్ టాక్‌తో నడిచింది. ఆదివారం నుంచి యూత్ సినిమాని తమ భుజస్కంధాలమీద ఎత్తుకున్నారు. 50 రోజులు 32 కేంద్రాల్లో కేవలం మౌత్ టాక్‌తో ఈ నా మొదటి సినిమాని నడిపించిన ఘనత అంతా యూత్‌కే దక్కుతుంది. పరిశ్రమనుంచి కూడా ఎంతోమంది ఫోన్‌చేసి అభినందనలు తెలియచేశారు. అదే టాక్‌తో నిర్మాత దానయ్య గారు కూడా సినిమా చూసి రవితేజకి కూడా చూపించారు. ఆయనకీ నచ్చింది. నాతో సినిమా చెయ్యడానికి ఒప్పుకున్నారు. ఇన్నాళ్ళ నా నిరీక్షణకి మంచి ఫలితం దొరికింది. ఈ 2011 లోనే నా దర్శకత్వంలో రవితేజ గారితో సినిమా మొదలౌతుంది. మళ్ళీ మీ ఆశీర్వాదాలకోసం మీ ముందుకి వస్తాను..

అక్కడ కన్నడంలో ఉపేంద్రగారి సినిమా కూడ రిలీజై హిట్ ఐంది. 'ఏమైంది ఈ వేళ' సినిమా విజయం గురించి విన్న ఉపేంద్ర ఫోన్ చేసి నాతో మాట్లాడారు. 'నీకు ఎప్పుడు ఖాళీ ఉంటే అప్పుడు నీతో సినిమా చెయ్యడానికి రెడీ గాఉన్నాను..' అని. రవితేజ గారి ఆఫర్ గురించి చెప్పాను. ఈ విధంగా ఉపేంద్రగారి ఆఫర్ కూడా చేతిలో ఉంది.

'యువ' వెంట తెచ్చిన అదృష్టం

చాలామంది లాగానే నేను కూడా సొంతంగా డైరెక్టర్‌ని అయ్యాకే పెళ్ళి చేసుకోవాలకునున్నాను. అమ్మా, నాన్నా ఎన్ని సంబంధాలు తెచ్చినా నాకు నచ్చలేదు. నా చెల్లెలి క్లాస్‌మేట్ భవాని పరిచయమైన వద్దనుంచి తనంటే నాకు ఇష్టం పెరిగింది. బహుశా తను మనసులో ఉండటం వల్లనేమో వేరే ఎవర్ని చూసినా నాకు నచ్చలేదు. కన్నడ సినిమా 'శ్రీమతి' బెంగుళూరులో మొదటి షెడ్యూల్ పూర్తవగానే భవాని వాళ్ళ పెద్దవాళ్ళతో మాట్లాడి ఒప్పించాను. వాళ్ళది తిరుపతి దగ్గర. మాదేమో ఇటు తెలంగాణాలో మారుమూల ప్రాంతం. వాళ్ళ అలవాట్లు, ఆచారాలే కాదు కమ్యూనిటీ కూడా వేరు. ఈ ఆటంకాలని అధిగమించడానికి బాగానే శ్రమించాల్సి వచ్చింది. మణికొండలోని దేవాలయంలో 2009 ఏప్రిల్‌లో భవాని అర్థాంగిగా నా జీవితంలోకి వచ్చింది. 'శ్రీమతి' సినిమా మరో రెండు షెడ్యూళ్ళు, మాల్దీవుల్లో

పాటలు కూడా పూర్తయ్యాక ఆగిపోయింది అని ముందే చెప్పాను కదా. ఇదంతా నా పెళ్ళయ్యాక జరిగింది. అక్కడినుంచి, 'ఏమైంది ఈ వేళ' ఫైనలైజ్ అయ్యేవరకూ భవాని నాకెంతో ధైర్యాన్నిచ్చింది. మా బాబు 'యువ' 2010 ఫిబ్రవరి 7 న పుట్టాడు. ఇంకో విశేషమేమిటంటే ఆ రోజు ఉదయం 10.30 కి బాబు పుట్టాడు, 11.30 కి రాధామోహన్‌గారు ఫోన్ చేసి ' ఏమైంది ఈ వేళ' కన్ఫర్మేషన్ వార్త చెప్పారు. ఆ విధంగా ఈఅదృష్టమంతా మా అబ్బాయి 'యువ'దే అనుకుంటూ ఉంటాము. వాడంటే మా సినిమా యూనిట్లో అందరికీవిపరీతమైన అభిమానం.

ఈ కబుర్లు ముగించబోయే ముందు..

ఎవరి వద్దా అసిస్టెంటుగా పనిచెయ్యకుండా రచయిత నుంచి దర్శకుడిగా మారినప్పటికీ నేను తమిళ్ శంకర్‌కీ, తెలుగులో వి.వి.వినాయక్ గరికి ఏకలవ్య శిష్యుడి లాంటి వాడిని. వాళ్ళ ఫిల్మ్ మేకింగ్ స్టైల్ అంటే నాకు చాలా ఇష్టం. ఇతరభాషా చిత్రాల విషయానికొస్తే హిందీ చిత్రాలు ఎక్కువగా చూస్తాను. యాష్ చోప్రా, ఆదిత్య చోప్రా నుంచి కరణ్ జోహార్ వరకూ వాళ్ళ దర్శకత్వ శైలి నాకు బాగా నచ్చుతుంది. ఈ తరంలో అబ్బాస్ తహిర్ వాలా, జైదీప్ సహాని , ఇంతియాజ్ అలీ..వీళ్ళ స్క్రిప్ట్ రైటింగ్ అంటే నాకు మహా అభిమానం. ఎంత కాంప్లికేటెడ్ కథలైనా సింపుల్ స్క్రీన్ ప్లేతో మామూలు ప్రేక్షకుడి ని సైతం ఇట్టే ఆకర్షించగల వాళ్ళ టాలెంట్ నుంచి నేర్చుకోవాల్సింది ఎంతైనా ఉందనిపిస్తుంది.

నా మొదటి సినిమా వరకూ జరిగిన నా ప్రయాణం నాకు నేర్పిన పాఠం - అనుకున్నది సాధించడంలో ఎన్నో నిరాశలు, అగ్నిపరీక్షలు ఎదురౌతాయి. విజయసాధనకి మూలసూత్రం పట్టుదల! లైటర్ వెయిన్‌లో చెప్పాలంటే - అవమానాలని ఎదుర్కోండి.. (వీలైతే అమ్మాయిలనుంచి..!) ఆ అనుభవాలు మిమ్మల్ని రాటుదేలుస్తాయి..మీలో కసిపెంచుతాయి..!

.

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్‌ప్రభ

Click here to share your comments on this story